

A njim pa pogledi v radosti sijejo
in kakor kristali
jim padajo kaplje raz znojna lica;
in vsaka kot biser se v tla zakotali,
da brž jo popije žejna zemljica...

O, morda se trud teh krepkih mož
ob letu prelije v dehtenje rož!

A spodaj iz dalje smejoče
jih vabijo k sebi rodna brda...
Tam cesta življenja je težka, trda,
da se njih koče
jim zdijo kot starke nadložne, bolne,
ker — usmiljeni Bog! —
bolj in bolj polne
so jetičnih mater in gladnih otrok...

O, to je hudó... a vendar je tuje
njih mislim svobodnim, neumljivo! —
Saj kakor pada na kamen kladívo,
si z udarom na udar
vsak kamenar
srcé za najtrše življenje izkuje!

Stano Kosovel / Balada o sebi

Komu, o komu zapisal sem dušo svojó?
V moji samoti tako je temný,
v moji samoti tako je tesný,
da srce poka, kadar čez strune gre lok,
in duša se lomi in trže kot jok
brezupnih otrok.

Strt, kot spokornik pred svojim življenjem stojim,
nemo, brezglasno prehojene ceste motrim —
kamor ozrem se — za mano sam prah in dim...
Čemu sem živel? Da služim začasnosti mar,
da iz mozaika postavim Gospodu oltar,
da sam žrtvovalec bom, drvo in plamen in dar?

Čemu sem se mučil, čemu reševal zagonetk
tegobna vprašanja, ogibal se mrzkih spletk,
izhoda iskal skozi šibe jeklenih kletk?

Vse bilo zato je, da sem se prepozno zavel,
 odrekel se svetu, sam s sabo neskončno trpel,
 doklèr so za kazen obsuli me snopi gorečih strel?

In zdaj ležim tukaj od strel kakor smrtno zadet,
 in zdaj sem od zlobnih močí tu v pokoro zaklet,
 pa hodim, da greh svoj popravim, nazaj na svet?
 In mojim povratkom še davno konca ni,
 še davno ne konca — joj! — dokler ta svet stoji,
 doklèr se srečaval bo dan z valovi nočí? —

Komu, o komu zapisal sem dušo svojó?
 V moji samoti tako je temná,
 v moji samoti tako je tesná,
 v moji samoti tako je groznó:
 v njej mračni duhovi tako se tepó,
 da klici rešilni nikoli iz nje ne prodró ...

Radivoj Rehar / **Bog molčanja**

Priklenjeni na ozki kos planeta,
 zaprti v ječo ilnatih teles,
 iščoči v temi poti razodetja,
 pred tabo padamo, o silni Râ,
 in ko v ekstazi svetega zavzetja
 se dvigajo od zemlje do neba
 stotere misli, želje pregoreče,
 te kličemo: O dvigni nas iz dna!

Presilne misli v glavah nam kalijo,
 prelepe želje v srcih nam cveto,
 pretesne so lobanje naše zanje,
 premehka srca naših so teles;
 zaman vse naše večno je iskanje
 poti v prehod od zemlje do nebes.

In ti si nem, neskončni bog molčanja,
 ko sfinks nikoli ne spregovoriš,
 ne vidiš nas, ne čuješ vzdihovanja
 rodov ginečih, ti molčiš, molčiš ...
 In v glavah naših misli bolne mrejo,
 in v srcih naših želje se suše
 ko rože v noči brez svetlobe dneva,
 o večni Râ, o večni Amon-Re.